

**FICTION
CONNECTION**

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Liza Marklund

Pe viață

Traducere din engleză de
Dina Litzica

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Coperta colecției: Faber Studio
Foto coperta: Andrea Monikos

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Redactor:
Florin Pîtea

Dtp:
Gabriela Chircea

Corectură:
Ana-Maria Tamaș
Eugenia Ursu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MARKLUND, LIZA

Pe viață / Liza Marklund; trad.: Dina Litzica. – București:
Editura Trei, 2013
ISBN: 978-973-707-879-7

I. Litzica, Dina (trad.)

821.113.6-31=135.1

Autor: Liza Marklund
Titlul original: Livstid

Copyright © 2007 by Liza Marklund

Prezenta ediție s-a publicat prin acord cu Salomonsson Agency, Suedia.

Copyright © Editura Trei, 2013
pentru prezenta ediție

C. P. 27-0490, București
Tel. /Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-973-707-879-7

Partea 1
IUNIE

Joi, 3 iunie

Apelul a plecat la ora 03:21. A fost trimis către toate mașinile în patrulare din centrul Stockholmului; era scurt și la obiect: „Centrul de control către toate unitățile, raportați orice foc de armă în zona străzii Bondegatan“.

Fără alte detalii. Fără număr de imobil, niciun fel de date despre victime sau despre identitatea persoanei care sunase.

Chiar și așa, Ninei i s-a strâns stomacul.

Bondegatan e o stradă lungă: probabil că are peste o mie de locuitori.

Andersson, care stătea în dreapta ei, a dat să pună mâna pe stația radio, dar Nina i-a luat-o înainte; a apăsat butonul de transmisie, conducând cu cealaltă mână.

— Aci 1617, a răspuns. Mai avem o stradă și ajungem. Aveți un număr de imobil?

Andersson a scos un oftat dramatic și, în mod demonstrativ, și-a întors capul, uitându-se pe geamul mașinii. În timp ce se apropiau de Bondegatan, Nina i-a aruncat o privire scurtă. *Treaba ta, n-ai decât să faci figuri.*

— Centrul de control către 1617, s-a auzit vocea operatorului. Sunteți unitatea cea mai apropiată. Tu ești, Hoffman? Terminat.

Seria mașinii de patrulare era legată de seria insignei. Înainte de intrarea în tură, fiecare polițist introduce numărul mașinii și seria insignei în Sistemul Centralizat de Planificare a Operațiunilor¹, prescurtat în mod isteț COPS, astfel încât operatorul de la centrul de comunicații știe în orice moment cine în ce mașină se află.

— Confirm. Intru acum pe Bondegatan.

— Cum arată? Terminat.

A oprit mașina și a privit în sus, spre clădirile greoaie, de piatră, de pe ambele părți ale străzii. Lumina zorilor nu coborâse încă printre ele, așa că și-a mijit ochii pentru a putea desluși formele. Un singur apartament avea luminile aprinse, la etajul superior al unei clădiri de pe partea dreaptă, restul era cufundat în întuneric. Evident, era noaptea în care se făcea curățenie, parcare era interzisă, ceea ce dădea impresia că strada era pustie, abandonată. Singura mașină de pe toată strada era un Peugeot ruginit, cu o amendă de parcare în parbriz.

— După câte văd, niciun fel de activitate. Despre ce număr e vorba? Terminat.

Operatorul i-a dat adresa și femeia a înghețat: *E adresa Juliei. Acolo locuiesc Julia și David.*

— Aruncă o privire, 1617. Apropie-te cu grijă.

A lăsat jos toate geamurile mașinii, încercând să prindă vreun zgomot de pe stradă, a băgat în viteză, a stins farurile și a pornit încet, fără girofar, fără sirenă, pe

¹ În engleză Central Operations Planning System (COPS = polițiști). (N.t.)

strada atât de cunoscută. Andersson se înviorase și s-a aplecat în față, atent.

— Crezi că-i ceva? a întrebat-o.

Mă rog la Dumnezeu să nu fie nimic.

A parcat în fața clădirii și a oprit motorul, apoi s-a aplecat, uitându-se la fațada clădirii. Un geam de la etajul doi era luminat.

— Trebuie să presupunem că situația e periculoasă, a zis apăsător și a pus mâna pe stație. Aici 1617, suntem pe poziție și se pare că în clădire există oameni trei. Să-l așteptăm pe 9070? Terminat.

9070 era mașina de comandă a operațiunilor.

— 9070 e încă în Djursholm, i-a răspuns operatorul.

— Mai sunt alte mașini în zonă? Sau unitatea de intervenții rapide? Terminat.

— Schimbăm frecvența, i-a răspuns operatorul. Toate unitățile implicate, treceți pe zero șase.

În mașină s-a făcut liniște. Vesta antiglonț o apăsa pe coloană. Pierzându-și răbdarea, Andersson a început să se foiască și a privit în sus, spre clădire.

— E foarte posibil să fie o alarmă falsă, a spus el.

Dă Doamne, să fie alarmă falsă!

Radioul a pârâit.

— În regulă, a schimbat toată lumea frecvența? 1617, ești acolo?

A apăsat pe butonul de transmisie; gura îi era uscată.

— Zero șase, suntem aici, terminat.

Au răspuns și ceilalți, două mașini de patrulă din centru și una de la unitatea regională.

— Unitatea de intervenții rapide nu e disponibilă, i-a răspuns operatorul. 9070 e pe drum. Hoffman, preiei comanda până sosește unitatea specializată. E nevoie

de o acțiune echilibrată. Ține câteva unități la distanță. Înconjurăm zona, o blocăm cu mașini. Toate unitățile se apropie în liniște.

Tocmai în momentul acela, o mașină de patrulă a intrat pe Bondegatan, venind din direcția opusă. S-a oprit la distanță de-o stradă, a stins farurile și a oprit motorul.

Nina a deschis portiera și a coborât; pașii îi răsunau în liniștea nopții. Și-a băgat casca în urechea stângă și a deschis portbagajul. Baston și scut, i-a șoptit lui Andersson și a trecut radioul portabil pe frecvența zero șase.

La capătul străzii a văzut doi polițiști, care coborau din mașină.

— 1980, tu ești acolo? a întrebat cu voce joasă în microfonul fixat pe umărul drept.

— Confirm, i-a răspuns unul dintre cei doi, ridicând mâna.

— Veniți cu noi.

Le-a comandat celorlalte mașini de patrulă să-și ocupe pozițiile în colțurile opuse ale piațetei pentru a avea vizibilitate asupra întregii zone, una la intersecția între Skånegatan și Södermannagatan, iar cealaltă pe Östgötagatan.

Andersson căuta de zor printre bandaje, stingătoare de incendiu, rachete de semnalizare, lanterne, gel anti-septic, triunghiuri reflectorizante, bandă de protecție, lopeți, documente și alte lucruri înghesuite în portbagaj.

— 1617 către control. Aveți numele persoanei care a sunat? Terminat.

Urmă o tăcere scurtă.

— Erlandsson, Gunnar, etajul doi.

A ridicat capul și a văzut lumina aprinsă într-o bucătărie, la etajul doi. E treaz, intrăm.

Ceilalți polițiști s-au apropiat și s-au prezentat: Sundström și Landén. Nina a dat scurt din cap și a introdus codul de acces în interfonul de la intrarea în clădire. Nimeni nu a reacționat la faptul că știa codul. A intrat în hol și a dat încet volumul radioului. Bărbații au urmat-o în tăcere. Andersson, care a intrat ultimul, a proptit ușa, pentru ca să se poată retrage ceilalți rapid afară, dacă era cazul.

Scara era întunecată și pustie. Singura lumină venea de la lift și se prelingea prin fereastra îngustă a ușii de metal.

— Există vreo curte? a șoptit Landén.

— În spatele liftului, i-a răspuns Nina. Ușa din dreapta duce la subsol.

Landén și Sundström au controlat fiecare câte o ușă; ambele erau încuiate.

— Deschide ușa de la lift, i-a cerut Nina lui Andersson.

A deschis-o larg și a proptit-o pentru ca nimeni să nu poată folosi liftul, apoi s-a oprit lângă trepte, așteptând alte ordine.

Femeia simțea cum îi bubuia panica în ceafă, dar a încercat să se calmeze, repetându-și în gând cuvintele din manualul polițistului: *Faceți o evaluare inițială a poziției. Securizați scara. Vorbiți cu persoana care a făcut apelul telefonic și aflați unde s-au tras focurile de armă suspecte.*

— Bine, hai să vedem, a spus ea și a luat-o repede în sus, pe scări, etaj după etaj. Andersson o urma, la distanță de un etaj.

Casa scării era mohorâtă. Hainele îi foșneau la fiecare mișcare. Peste tot mirosea a lichid de curățat. Simțea prezența oamenilor în apartamente, dar fără a auzi voci — un scârțâit de pași, un robinet deschis.

Totul e în regulă, nu-i nimic aici, niciun pericol, totul e în ordine.

În sfârșit, a ajuns la ultimul etaj și abia mai putea să respire. Apartamentele de aici erau diferite de celelalte, holul era placat cu marmură și ușile aveau sisteme speciale de securitate. Știa că la sfârșitul anilor '80, asociația de proprietari renovase podul, împărțindu-l în apartamente de lux, exact înainte de prăbușirea pieței imobiliare. Apartamentele au stat goale câțiva ani, asociația ajungând în pragul falimentului. Acum erau ridicol de scumpe, dar ținea minte că Julia îi spusese că David era încă nemulțumit de deciziile proaste luate de comitetul anterior.

Andersson a ajuns-o din urmă, respirând cu greutate.

— Se pare că-i o alarmă falsă.

Nina i-a simțit dezamăgirea din glas. Bărbatul și-a șters transpirația de pe frunte.

— Hai să vedem întâi ce are de spus bărbatul care a sunat, i-a răspuns ea și a coborât scările.

Sundström și Landén așteptau la etajul doi, lângă o ușă pe care scria „Erlandsson, G&A“.

Nina s-a apropiat de ușă și a bătut încet.

Niciun răspuns.

În spatele ei, Andersson se muta, nerăbdător, de pe un picior pe celălalt.

A bătut din nou, de data asta mult mai tare.

Ușa s-a deschis și, în crăpătura lăsată de lanțul de siguranță, a apărut un bărbat îmbrăcat într-un halat de prosop, cu dungi albe și albastre.

— Gunnar Erlandsson? Poliția! i-a spus Nina, arătându-i insigna. Ați sunat în legătură cu unele zgomote suspecte? Putem intra?

Bărbatul a închis ușa, s-a chinuit câteva secunde cu lanțul, după care a deschis-o.

— Intrați, le-a șoptit. Vreți o cafea? Avem și niște cornuri cu gem de rubarbă, făcute de nevastă-mea. Acum moșăie — are probleme cu somnul și a luat o pastilă...

Nina a intrat în hol. Apartamentul era identic cu cel al lui David și al Juliei, cu singura diferență că aici era mult mai multă ordine.

— Vă rog, nu vă deranjați pentru noi.

Își dădu seama că Gunnar Erlandsson i se adresase lui Landén, era cel mai înalt dintre cei doi bărbați care o însoțeau. Acum, își muta privirea de la unul la altul, nehotărât.

— Domnule Gunnar, hai să ne așezăm și să ne spuneti ce ați auzit, i-a spus Nina, apucându-l ușor de cot.

Bărbatul s-a îndreptat.

— Bineînțeles. Da, bineînțeles.

I-a condus în livingul impecabil de curat, mobilat cu canapele de piele și cu un covor gros pe jos. Din obișnuință, a ales fotoliul din fața televizorului, iar Nina s-a așezat pe colțul mesei joase din fața lui.

— Spuneți-mi ce s-a întâmplat, Gunnar.

Bărbatul a înghițit cu zgomot, ochii îi fugeau în continuare de la un polițist la celălalt.

— M-am trezit, m-a trezit un zgomot, un fel de „bang”. Parcă a fost o împușcătură.

— Ce v-a făcut să credeți că a fost o împușcătură?

— Stăteam în pat, la început n-am fost sigur dacă nu cumva visez, după aia am auzit din nou.

A scos o pereche de ochelari și a început să-i șteargă, nervos.

— Vânați? l-a întrebat Nina.

Erlandsson a privit-o oripilat.

— Doamne ferește, nu! Să omor animale nevinovate? E o barbarie!

— Atunci, dacă nu sunteți obișnuit cu armele de foc, ce v-a făcut să credeți că era o împușcătură? Putea fi un rateu de la o mașină sau vreun alt zgomot din stradă?

Bărbatul a clipit de câteva ori și și-a ridicat privirea spre Landén.

— N-a venit de afară, a răspuns, arătând cu degetul spre tavan. A venit din apartamentul familiei Lindholm. Pot să jur că de-acolo a venit.

Nina a simțit cum începea să se învârtă camera cu ea și s-a ridicat repede, strângând din dinți ca să nu țipe.

— Mulțumim, o să venim mai târziu pentru declarația oficială.

Bărbatul a mai spus ceva despre o cafea, dar Nina a ieșit grăbită pe hol și a început să urce scările în fugă spre apartamentul lui David și al Juliei.

Le-a făcut semn lui Sundström și lui Landén să acopere scările în ambele direcții și lui Andersson să vină cu ea la ușă. S-au așezat de-o parte și de cealaltă a ușii, ca să nu fie în bătaia focului.

A încercat ușa. Era încuiată. Știa că se încuia automat dacă nu era lăsată deschisă. Și-a scos bastonul telescopic din centură, apoi l-a extins cu o mișcare sigură și scurtă a încheieturii. Cu grijă, a introdus vârful bastonului pe fanta cutiei de scrisori și a privit în apartament.

Holul era luminat. Dinăuntru venea un miros de cerneală de ziar. Pe preșul din fața ușii se vedea un colț de ziar — era ziarul de dimineață. A băgat bastonul de-a latul fantei, pentru a ține clapa ridicată. Și-a scos pistolul și s-a asigurat că avea glonț pe țeavă, apoi le-a făcut semn

celorlalți să fie pregătiți. A dat din cap spre sonerie: urma să-și facă simțită prezența.

A îndreptat arma spre podea, a apăsat butonul soneriei și a auzit-o sunând în apartament.

— Poliția! Deschideți!

A ascultat cu atenție orice sunet care ar fi putut veni dinspre apartament.

Niciun răspuns.

— Julia! a strigat, nu foarte tare. Julia, eu sunt, Nina. Deschide. David?

Vesta strâmtă o strângea, iar Nina respira cu greutate. Fruntea i s-a umplut de broboane de transpirație.

— E... familia Lindholm? a întrebat Andersson. Ofițerul David Lindholm? O cunoști pe nevasta lui?

Nina și-a băgat arma în toc, și-a scos telefonul personal din buzunarul interior al vestei și a format numărul atât de cunoscut.

Andersson a făcut un pas spre ea.

— Știi... a început el, stând mult prea aproape.

Femeia s-a abținut cu greu să nu se dea înapoi.

— Dacă ai o relație personală cu cineva de aici n-ar trebui să...

L-a privit lung, în timp ce în apartament telefonul a început să sune. A sunat mult, în gol.

Andersson a făcut un pas în spate. Soneria telefonului s-a oprit și a intrat robotul. Nina a închis și a format alt număr. De dincolo de ușă s-a auzit o melodie veselă. Probabil că mobilul Juliei era în geantă, lăsată pe jos, în hol.

„E acasă, a gândit Nina. Nu iese niciodată fără geantă.“

— Julia, a zis ea când a intrat căsuța poștală. Julia, ești acolo?

Tăcere. A făcut câțiva pași în spate, a apăsat butonul de transmisie de pe radioul portabil și a început să vorbească în șoaptă.

— Aici 1617. Am vorbit cu informatorul nostru, care credea că a auzit împușcăturile, probabil din apartamentul de deasupra. Ne-am făcut cunoscută prezența, dar nu am primit niciun răspuns din apartament. Ce ne sfătuiți? Terminat.

A urmat o scurtă pauză, după care a auzit răspunsul în cască.

— Unitatea de intervenții rapide e în continuare indisponibilă. Tu hotărăști. Terminat.

A lăsat radioul în jos.

— În regulă, a spus în șoaptă, privindu-i pe Andersson și pe ceilalți doi de pe scară. Forțăm ușa. Avem vreo rangă în mașina 1617?

— Avem una la noi în mașină, i-a răspuns Landén.

I-a făcut un semn din cap înspre scări și bărbatul a pornit.

Anderson a început să vorbească:

— Crezi că-i în ordine să conduci tu operațiunea dacă...

— Care-i alternativa? i-a tăiat-o Nina, mai dur decât și-ar fi dorit. Să-ți predau ție comanda?

Andersson a înghițit.

— Acum câțva timp n-a fost ceva ciudat cu Julia Lindholm? N-a fost implicată într-un scandal?

Nina l-a ignorat; și-a scos mobilul și a sunat-o din nou pe Julia. Niciun răspuns.

Landén s-a întors cu echipamentul: o bară de metal de aproape un metru, practic o rangă ranforsată.

— Chiar crezi că ne descurcăm? a întrebat-o gâfâind și i-a întins ranga.

— Orice întârziere poate înrăutăți situația.

Paragraful 21 din Legea polițistului: *Poliția are dreptul de a intra pe o proprietate, încăpere, sau orice altă incintă, dacă există indicii care duc la concluzia că în interior există persoane decedate, inconștiente, sau în incapacitatea de a cere ajutor...*

I-a întins ranga lui Andersson, a ridicat piedica revolverului și le-a făcut semn din cap celorlalți să-și ocupe pozițiile.

În timp ce Andersson băga ranga în rama ușii, Nina a pus piciorul în marginea ușii, pentru a evita ca omul să fie accidentat în cazul în care cineva dinăuntru ar fi forțat ieșirea, încercând să fugă. Ușa a cedat la a treia încercare și în hol s-a risipit un miros vag de mâncare.

A ascultat cu grijă după vreun zgomot. A strâns pleoapele și s-a concentrat. A întors rapid capul în stânga, aruncând o privire în hol — gol. Altă privire spre bucătărie — nimic. A treia privire, în direcția dormitorului — la fel.

— Intru, a zis, lipindu-și spatele de rama ușii și s-a întors spre Andersson. Acoperă-mă. Poliția! a strigat din nou.

Niciun răspuns.

Încordată, s-a rotit în dreptul ușii, a împins ziarul cu piciorul și a pășit ușor în hol. Lampa din tavan se legăna încet, probabil din cauza curentului. Într-adevăr, geanta Juliei era pe jos în hol, în stânga ușii. Lângă ea se afla jacheta lui Alexander. Hainele Juliei și ale lui David erau atârinate în cuier, pe perețele din dreapta.

A privit drept înainte, înspre bucătărie; îi simțea respirația lui Andersson în spate.

— Controlează camera copilului, i-a spus, făcând un semn cu arma către prima ușă deschisă din stânga, fără să-și ia ochii din direcția bucătăriei.

Bărbatul s-a strecurat în apartament prin spatele ei — i-a auzit foșnetul pantalonilor.

— Camera copilului e goală, a răspuns el câteva clipe mai târziu.

— Controlează dulapurile. Închide ușile după ce termini.

A mai făcut câțiva pași și a aruncat o privire în bucătărie. Masa era goală, dar erau farfuriile pe bufet, cu resturi de spaghetti bolognese.

Curentul venea din dormitor: probabil că unul dintre geamuri era deschis. Draperiile erau trase, iar camera era în întuneric. Timp de câteva secunde, Nina a privit în toate colțurile, dar nu a detectat nicio mișcare. Și totuși, mirosea a ceva — un miros ascuțit și nefamiliar.

A întins mâna și a aprins lumina.

David era întins pe pat, gol. În locul organelor genitale era o masă sângerândă de măruntaie și piele.

— Poliția! a strigat, dându-și silința să se comporte ca și cum bărbatul ar fi fost în viață. Ai o armă îndreptată asupra ta. Mâinile la vedere.

În loc de răspuns, în urechi i-a bubuit liniștea; și-a dat seama că i se îngustase câmpul vizual. Draperiile se mișcau. Pe noptiera Juliei era un pahar cu apă, pe jumătate plin. Cuvertura era pe jos, grămadă. Deasupra ei era aruncat un revolver, identic cu al ei, un Sig Sauer 225.

A pus mâna pe radio cu gesturi mecanice.

— 1617 către centrul de control. Avem o victimă, nu mi-e clar dacă trăiește sau nu. După părerea mea, răni prin împușcare în zona capului și a organelor genitale, terminat.

În așteptarea răspunsului, s-a apropiat de pat, s-a uitat cu mai multă atenție la trupul bărbatului și și-a

dat seama că era mort. Ochiul drept era închis, parcă dormea. În schimb, în locul ochiului stâng era o gaură căscată în craniu. Nu curgea sânge de nicăieri, ceea ce însemna că inima încetase să bată. Sfincterele i se relaxaseră, cearșaful se umpluse cu o pată mare de excremente cu miros infect.

— Unde-i ambulanța? a întrebat prin stație. Nu au primit aceeași alertă cu noi? Terminat.

— Trimit ambulanța și criminaliștii, a venit în cască răspunsul centrului de control. Mai e cineva în apartament? Terminat.

Andersson a apărut în cadrul ușii și a aruncat o privire spre pat.

— Trebuie să vii aici, a spus el, arătând spre ușa de la baie.

A băgat arma în toc, a alergat în hol, a deschis ușa de la baie și i s-a oprit respirația.

Julia era pe jos, lângă cadă. Părul parcă făcea o aură în jurul capului, era răvășit într-o baltă de vomă. Purta un tricou mare, își ținea genunchii strânși la gură, în poziție fetală. Era întinsă pe o mână, cealaltă avea pumnul strâns.

— Julia, a șoptit Nina, aplecându-se deasupra ei.

I-a dat părul de pe față și a văzut că avea ochii deschiși. Figura îi era acoperită cu stropi mici de sânge. Un fir de salivă i se prelingea din colțul gurii până pe podea.

O, Dumnezeuule, e moartă și n-am salvat-o!

Femeia s-a smucit, a deschis gura și a vomitat.

— Julia! i-a vorbit Nina, tare și rar. Julia, ai pățit ceva?

Femeia a mai încercat să vomite de câteva ori, apoi s-a prăbușit din nou pe podea.

— Julia, eu sunt, a spus Nina, luând-o de umeri. Ce s-a întâmplat? Ești rănită?